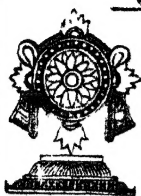

VIII. 73

ஸ்ரீயை நம :

ஸ்ரீஸ்தல சயந பாப்ரஹ்மணேநம :

ஸ்ரீப்ராஹ்மாண்ட புராணம்

சேஷத்திரகாண்டத்தில் அகஸ்தியஸுத

ஸம்வாதமான

(மஹாபலிபுரமேன வழங்கும்)

மல்லாபுரசேஷத்திரத்தின்

மஹாநாத்மிய சுருக்கம்.

நீருமலை சங்கபுரம்

ந. கை. வரதாசாரியர்

சுவாமிகளால்

ஸம்ஸ்கிருதத்தினின்று தமிழில்

மொழிபெயர்க்கப்பட்டு,

S. கிருஷ்ணசாமி பிள்ளை, S. பரகராம பிள்ளை

இவர்களால் தங்கள்

சேன்னை, பெய்ன் அண்டு கோ.,

அச்சுயந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டு,

க. இராஜகோபாலாசாரி சுவாமிகளுக்கு

தயிங்கரியார்த்தமாக சமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

1905

புதுச்சேரி, புதுச்சேரி, புதுச்சேரி

உ. வே. சாமிநாதன்

அடையாறு, சேன்னை-20.

శ్రీమద్రామాయ

శ్రీమద్రామాయ పద్యముల గ్రంథము:

మల్లారామ స్తవముగా గ్రంథము.

అన్వయమున పాపములను పోషింప
ఆరాధ్యమానములైన మహాదేవతలను
తదన్వయమున పరమేశ్వరుని
మల్లారామ స్తవమును నిరూపించుచున్నాము ॥

సోమనాథుని మహాదేవతలను
ఆరాధ్యమానములైన మహాదేవతలను
నిత్యమును తదన్వయమున పరమేశ్వరుని
కన్యకావర్యములను నిరూపించుచున్నాము ॥

ఆరాధ్యమానములైన మహాదేవతలను
తదన్వయమున పరమేశ్వరుని
జ్ఞానప్రదానములైన మహాదేవతలను
స్తవములను నిరూపించుచున్నాము ॥

శ్రీమద్రామాయ పద్యముల గ్రంథము
శ్రీమద్రామాయ పద్యముల గ్రంథము
మల్లారామ స్తవమును నిరూపించుచున్నాము
వృత్తిరీతిగా వ్రాయబడినది ॥

புராணம் பம்.

— — — — —

ஸ்ரீயம்பதியம், அவர்ப்த ஸமஸ்தகாமனயம். ஸமஸ்த கல்
 யாணகுண ப்ரியமிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயண ஹஸ்தய தவ்யகல்
 யாணகுணங்களை உட்பவத்து 'சிவ்விஷயமாகப் புஷ்பம் து
 சொல்லுகிற அனேகப் பிராமணர்கள் முன் ஒருகாலத்தில் கங்
 கையினது உடையிற சேர்ந்து ஸமவாதம் செய்கையில்,
 சிலர் எம்மெருமானுக்கு பாதத் தவிரையுளது, ஸௌலப்யரில்லை
 என்றும், சிலர் பரத்தவரும் ஸௌலப்யசுணமும் உண்டெ
 ன்றும் சொல்லி வவாதப்பட்டார்கள். அத்தருணத்தில் தேவர்
 வ்யான நாரதர் கங்கையல் நீரடியதற்கு கவந்தார். அவரை
 உபயவாதிகளுங்கண்டு, நாரதரே ரர் எல்லாவிஷயங்களிலும்
 தெளிந்தவராயையால் எங்களுக்கு எம்பெருமானுடைய ஸௌ
 லப்யசுண விஷயமாக உண்டாயிருக்கிற சந்தேகத்தைத் தெரி
 விக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கையில் அந்த நாரதர் ஸ்ரீமந்
 நாராயணனுக்கு பாதத்துவமே உண்டு, ஸௌலப்யகுணரில்லை
 என்று உறுதியாகச் சொல்லி, பாதத் தவ ஸௌலப்யங்களிர
 ண்டும் உண்டென்று வாதிக்கிற பிராமணர்களைத் திரஸ்காரம்
 செய்துவட்டு கங்கையில் நீராடப் டாகையில் கங்கையானது
 குளிரந்தம, தெளிந்தம, ஆழந்தம், பிரவஹிப்பதை விட்டு
 மிகவும உஷ்ணமாகியும், கலங்கியும், கணுக்க லளவு ஆழமுள்
 ணதாகவும் காணப்பட்டது. நாரதர் அதைக்கண்டு இவ்வென்ன
 விபரீதமென்று நினைத்து ஜலத்திலிறங்கி வருந்தி நீராடினார்.
 உடனே அவருடைய ஹிருதயம் கலங்கிவிட்டது. அவர்
 அனேகாலம் அருந்தவங்களைச் செய்தும், அக்கலக்கம் தெளிய
 வில்லை. அதனால் நாரதர் பரிதபித்து ஸத்தியலோகத்தில்
 தன் பிதாவாகிய சதூர்முக்களை வணங்கி தந்தையே! எனது
 மனக்கலக்கத்தைத் தெளிவிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க,

பிரமன் ஜ்ஞான திருட்டியினால் இவரது மனக்கலக்கத்தின் காரணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, பிள்ளைய், எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்பகுண விஷயமாக நீ செய்திருக்கிற பாசவதாபசாரமே உனது மனக்கலக்கத்திற்கு காரணமாகிறது. ஸகல லோகங்களுக்கும் அதிபதியாய், ஜகிகாரணபூசுராய், எல்லாவற்றிலும் வியாபித்து நிற்பவராய், எட்டவொண்ணாதநிலமான ஸ்ரீவைகுண்டலோகத்தில் நித்தியருக்கும், முக்தர்களுக்கும் அநுபவிக்கத் சக்கவராய், முக்தியையளிப்பவராய், இப்படி எல்லாவற்றினாலும் தனக்கு ஸமமானவனும், மேலானவனும் இல்லாதபடி மேன்மைபைப் பெற்றிருக்கிற ஸ்ரீமந்நாராயணன், ஸௌலப்பகுணத்தினாலே திருப்பாற்கடலில் சாய்ந்த குளி, அடியார்களுடைய கூக்குரலுக்கு செவிகொடுத்துக் கொண்டும், பயிரிடுபவன் பயிரில் களை எடுப்பது போலே, தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு விரோதிகளான ராவண, சிசுபால, கம்ஸ, கைடபாதிகளை அழித்து சாதுக்களை ஸம்ரக்ஷணம் செய்வதற்காகவும், தனது ஸ்வபாவத்தை விடாமலே அனேகம் அவதாரங்களைப் பண்ணியும், சேதனர்களுக்கு ஸகல பலன்களையும் தந்தருளுகிறான். நாரதரே ஸகலருக்கும் சரணமாகிவிற்றிருந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு பரத்வமும், ஸௌலப்பயமும், ஸஹஜகுணங்களாகும், இவ்விருவகை குணங்களில் ஒன்றிராமல் போனாலும் எம்பெருமான் ஸர்வஸம்ரக்ஷகனாகான். இந்த ஸாரத்தை அவனையே ஸகலவிதகேசியாகப்பற்றின மஹான்களே அறிவார்கள் என்றும் இந்த ஸௌலப்பகுண விஷயமாக, பிரச்சனைசெய்த பார்வதி கேவிக்கு ஈசுவரன் உபதேசித்ததாய், பின்பு அக்ஸ்தியருக்கு குத பெளராணிகர் சொல்லியிருக்கிறதாய், பிரசித்தமாயிருக்கிற (ஹரிஸௌலப்பய பிரகாசகம்) என்னும் மல்லபுர கேதத்திரத்தின், மாஹாத்மியத்தைக் கேட்டவராகில் உமது மனந்தெளியுமென்றும் சொல்லி இந்த மாஹாத்மியத்தைப் பிரமாண்டபுராணத்தில் எட்டு அத்தியாயங்களால் பிரமன் நாரதருக்கு பின்வறுமாறு உபதேசித்தார்.

ஸ்ரீபுண்டரீகர் என்னும் ரிஷியானவர் சிறந்த பிராமணராய், தபோநிதியாய், எம்பெருமானுடைய திருவடிகளையே தியானித்தாமரை மலர்களால் ஆராதிப்பதையே விரதமாகக் கொண்டவராய், பூமியிலுள்ள திவ்விய தேசங்களிற் சென்று அவ்விடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான்களை மஹாபக்தியுடன் ஆரதித்தாக்கொண்டு வருசையில் கிழக்கு ஸமுத் திரத்தின் கரையிலுள்ள திவ்வியதேசங்களில் எம்பெருமானைத் தாமரை முதலிய அனேக விதங்களான புஷ்பங்களால் ஆரதித்து வராஷகேத்திரமான திருவிடவெந்தைக்கு வந்து அந்த திவ்வியதேசத்தில் பூவராஹ ரூபியாய், இடது மடியில் பூமிப்பிராட்டியாரோடு எழுந்தருளியிருக்கிற நித்தியகல்யாணப் பெருமானை ஸேவித்து ஆரதித்து மஹா ஆநந்தத்துடன் அதற்கு தென் கடையில் மஹாரண்யத்தில் போகையில் இந்த ரிஷியானவர் அப்புதங்களான சுபசகுனங்களைக்கண்டு இந்த வனத்தில் ஸ்ரீய: பதியின் கருணையா லிப்பொழுதே, சிரேயஸ் ஸைப் பெறுவேன் என்று துணது திருவடிகளையே தியானித்தாக்கொண்டு வழியிலிருந்த ஒரு உத்தியானவனத்தைக்கண்டு, பற்பல விருஷங்களாலும், நன்மணம் வீசுகின்ற நறுமலர் கொடிகளாலும், கதிரொளியுடைய உட்புகாதபடி தழைந்துயர்ந்து குளிர்ந்த நிழலைத்தருகிற சந்தனவிருஷங்களாலும், திவ்விய ஸரஸ்ஸுக்களாலும், ரமணியமாயிருக்கிற அந்த உத்தியானவனத்தில், விஷ்ணுசர்மாவென்கிற ஒரு பிராமணேத்தமன் பன்னிரண்டு திருமண்காப்புகளையும், துளசிமணி நளிநாகு மாலைகளையும் அணிந்தவராய், எம்பெருமானைத் தியானித்தாக்கொண்டு தபோநிதியாய் விளங்க, அவைத் தண்டம்சமர்ப்பித்து அவர் கொடுத்த அர்க்கியம் முதலிய உபசாரங்களைப் பெற்று, விடைபெற்று, சற்று தெற்கே சென்று பாக்கையில் அனேகமாயிரம் பொற்றாமரை மலர்களால் நிறைந்த ஒரு புஷ்பகரிணியையும், அந்தக் கமலங்களினின்றும் காற்றினால் மேலெழுந்து ஆகாயத்தில் சூரியோதயமானாற்போல் பளபளவென்று பிரகாசிக்கிற புஷ்பதூளிகளையும் கண்டு, அந்தப்

புஷ்கரிணியைக்கிடீ, ஆ! ஆ! இதென்ன ஆச்சரியம், இந்தப் புஷ்கரிணியானது மாநஸமென்று பிரசித்தமான பொய்கையினும் சிறந்திருக்கிறது, இதில் மலர்ந்திருக்கிற புஷ்பங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஆயிரமிதழ்க்களை யுடையனவாய், சுவர்ணமயங்கனாய், பரிமளத்தினாலே எல்லாருடைய மனதையும் வசப்படுத்திவனவாயிருக்கின்றன. இந்தப் புஷ்பங்கள் எல்லாவற்றையும் பறித்து எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று ஆநந்தபரவசராகி எழுந்து குதித்தார்.

அந்தத் தருணத்தில் பக்தபராதிருனை எம்பெருமான் இந்தப் புண்டரீகரிஷியினுடைய ஜன்மசித்தமனம் பக்திவிசேஷத்தினாலே பிரஸங்கமாய், இவரைச் சடக்கென அதுக்கிரஹிக்கத் திருவுள்ளமாய், இவருக்கென்று ஒரு அவதாரம் செய்து இவர் பக்தியுடன் பறிக்கிற இந்தப் புஷ்பங்களைச் சாற்றிக்கொள்ள சங்கடப்பித்தக்கொண்டு இவரை வேறு திருப்பதிகளுக்குப் போகாதபடி அப்பொழுது ஒரு ஸரீரிவாக்கினாலே தடுத்து திருப்பாற்சடலில் வந்து தம்மை இந்தப் புஷ்பங்களாலே ஆராதிக்கக்கூட வீரர் என்று நியமித்தார். திருப்பாற்கடலுக்கு வருவது இந்த ரிஷிக்கு அசாத்யமாய்கையால் தாமே அவரிருக்குமிடத்திற்கு எழுந்தருளிப் பிரத்தியக்ஷமாகத் திருவுள்ளமிருந்தது.

இவ்வித ஆகாசவாசனைக்கேட்டு இப்படி தேவர்களும் புகழ்த்தருந்த பெறுமையைப்பெற்ற இந்தப் புஷ்பங்களை பூமியில் நமது பாக்கியத்தினால் பெற்றோமென்று மஹாநந்தபரிதராய், க்ஷீராப்திராதனுக்கென்று அந்தப் புஷ்பங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒன்று விடாமல் பறித்தார். அத்தருணத்தில் இவருடைய சமீபத்தில் பெரிதாகியிருக்கிற ஒரு முதலையானது நாக்கு அறுபட்டு மூர்ச்சித்து மிதந்தது. அதைத் தயையினால் மனமிரங்கிக் குளிரக் கட்டாகித்தார். பரமபாகவதரான இந்தப் புண்டரீகரிஷியின் கட்டாக்கிமையினாலே அந்த

முதலை மூர்ச்சை தெளிந்து முந்தின ஜனனத்தை நினைத்துச் சொல்லுகிறது. ஒ ரிஷ்யே ! எனது குருவே ! எனது ஆபத் பந்துவே ! உமது கடாசுத்தினால் எனக்கு சாபவிமோசனகாலம் வந்துவிட்டது என்று சொல்ல, ரிஷ்யானவர் ஆச்சரியப்பட்டி, உனது சரித்திரங்களையும் சாபகாரணத்தையும் சொல் என்று கேட்க, முதலை சொல்லுகிறது.

பிரமரிஷ்யே ! நான் முன் ஜன்மத்தில் மஹாராஜனாயும், மஹா தானங்களைச் செய்துகொண்டும், தருமத்தினால் பிரஜா பரிபாலனம் செய்துகொண்டும், மல்ல புரத்தில் வசித்தேன். அந்தப் பட்டணத்தில் எங்கள் குலதெய்வமாகிய பூவராஹப் பெருமானை எழுந்திருக்கிற இப்பொழுது கூட ஆராதிக்கிறான் என்று சொல்லுகையில், புண்டரீகரிஷ்யானவர் அதின் வார்த்தையை நடுவில் நிறுத்தி அந்த மல்லாபுரம் என்கே யிருக்கிறது அதில் பூவராஹப்பெருமாள் எந்தக் காலத்தில் எந்த பாகவதனுக்கு பிரத்தியக்ஷமானார் அதைச் சொல்லென்று கேட்க

முநீந்திரரே, இந்தப் புஷ்கரிணிக்கு தெற்கில் ஒரு குரோசம் தூரத்தில் அந்த மல்லாபுரமிருக்கிறது, அது மஹாபுண்ணியநகரம், இரண்டு யோஜனை நிகளமும் அரை யோஜனை அகலமும் உடையதாய், சகல செல்வங்களாலும் நிறைந்து இந்திரலோகத்தை ஒத்திருக்கிறது. அதில் சகலசாஸ்திரங்களை யுங் கற்றுணர்ந்த பிராமணர்களும், அருந்தவ முனிவர்களும், சுதாரங்கசேனைகளுடன் மஹாசூரர்களாயும், தார்மிகர்களாயும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாயுமிருக்கிற அரசர்களும், மற்றும் சகல ஜனங்களும் மகிழ்ந்து வவழிக்கின்றனர். கிரயவிக்கிரயங்களுக்காக அந்த நகரத்தில் மற்றொரு தீவிலிருக்கிற விலையுயர்ந்த வஸ்துக்கள் சமுத்திரவழியால் வந்து நிறைந்திருக்கின்றன. அந்த மல்லாபுரத்தை ஹரிப்பிரியன் என்கிற நான் பரிபாலனம் செய்தேன். இப்போது மல்லேசுவரன் என்று பிரசித்தனாய், தார்மிகனாயிருக்கிற சதானந்த நென்கிற அரசன் ஆளுகிறான்.

அவன் என்னுடைய புத்திரன். நீதியுடன் பிரஜைகளை ரக்ஷிப்பதற்கு, சிரத்தையுடன் சாஸ்திரவீதிகளைத் தவறாமல் பூவராஹப்பெருமானை மூன்று காலங்களிலும் ஆரதிக்கிறான்.

அவ்விடத்தில் பூவராஹப்பெருமான் எழுந்தருளின புண்ணியசரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேன். இதை என் பெரியோர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

ஞானப்பிரான் வைபவம்.

புண்டரீக ரிஷயே! என்வம்சத்தில் நெடுநாள்களுக்குமுன் ஹரிசேகரசக்கிரவாத்தி என்று பிரசித்தஞான ஒரு அரசனிருந்தான். அவன் தர்மவீரன், ஸத்தியவாதி, விஷ்ணுபக்தன், பராக்கிரமத்தில் மாந்தாதர்வினும் சிறந்தவன், அவன் இதற்கு வடக்கில் ஒருயோஜனை தூரத்திலிருக்கிற வராஹக்ஷேத்திரமான திருவிடவெந்தைக்கு தன்தாயாருடன் தினந்தோறும் சென்று பூவராஹ சூரியாக எழுந்தருளியிருக்கிற நித்தியகல்யாணப் பெருமானை மத்தியானகாலத்தில் சேவித்து ஒரு யோஜனை தூரமும் பின்பு வந்து தன்கிருகத்தில் நாலாயிரம் பிராமணனை ஆரதித்து அவர்கள் அமுதுசெய்த பின்பு புதிக்கிறது. இவ்விதமாக அதுஷ்டித்துவருகிற வராஹவிரதத்தில் இந்த மஹாராஜனுடைய பக்தியின் ஏற்றத்தையும் பாகவதாராத விசேஷத்தையும், கண்டு, பிரஸங்கஞான பூவராஹப் பெருமான் “விரும்பித் தொழுவார்க்கு மெய்யனாகையாலே” ஒரு நாள் அந்த மல்லாபுரத்திற்கு தாமே எழுந்தருளி வலதுதிருக்கையில் பூமிபிராட்டியாரைச் சிறுபெண்ணாகப் பிடித்துக்கொண்டு மற்றொருகையில் தடியூன்றிக்கொண்டு மிகவும் முதியவராய், பிசா

மணரூபியாய், முதுமையாலே கால்களும் கைகளும் நிலைதவர தழுதழுத்தவார்க்கையுடன் தன்பக்தனை ஸ்ரீ ஹரிசேகரமஹாராஜன் திருக்கத்திற் குழுந்தருளினார். அந்த மஹாராஜன் பரமபாகவதனாகையாலே பாகவதர்களைக் கண்டால் “தென்றல் நிலவுகளையும் அபிமத விஷயங்களையும் கண்டாற்போல” உகந்துகொள்ளுகிறவரென்று அவருக்கு மஹாநந்தசுரமாயிருக்கிற விருத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரூபத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி எழுந்தருளின அந்த நித்தியசல்லியாணப் பெருமான் அவர் கிருத்தின் நடுவில் எழுந்தருளுகையில் அவ்வரசனும் கண்டபோதே எதிர்கொண்டவந்து தாயாரும் தாழாமாக விருத்தரைக் குசல பிரசன்ம செய்து ததீயாராதனத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி இவ்விடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துதான் அடங்கிவிட்டிருந்த விரதத்தின்படியே திருவிடவெங்கைக்குப் போகயத்தின்படுவதைக் கடாக்வித்து, பெருமான் அந்நிச்செய்கிறார். மஹாராஜனே! நான் அரக்கமுஷன், வழியும் வெகு தூரமாகையால் நடந்து வந்து அசிகமரக் கிரமத்தை அடைந்திருக்கிறேன். இந்தசிறுபெண்ணும் அப்படியே பசியினால் அடிக்கடிமூர்ச்சை அடைகிறேன். ஆகையினாலிப்படி வருந்துகிற எங்களுக்கு எவ்வளவு சிக்கிரத்தில் ஆஹாரத்தைக் கொடுத்தானால் பிராணன் போகாமலிருக்குமோ அவ்வளவு காலத்தில் ஆஹாரத்தைக்கொடுமென்று பிரார்த்திக்கிற விருத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரை அரசன் நல்வார்த்தைசொல்லி சுவாமீ! அடியேன் பூவராஹப்பெருமானை ஆராதித்தவிட்டு இதோ வருகிறேன் அந்த விளம்பத்தைக்கருணையுடன் கூயிக்க வண்டும் என்று வின்னப்பம் செய்தார். அதைக்கேட்டு பெருமான் அரசனைநோக்கி மஹாராஜனே! இந்தப்பெண் சிற்றம் சிறியவள், நாம் தள்ளாதகிழவனையிருக்கிறோம், வழிநடந்து வந்தோம். இனி முகூர்த்தகாலம் சென்றால் எங்களுக்கு பிராணஸம்சயம் உண்டாகும் என்று இளைத்து வருந்திச்சொல்லுகிற அந்த விருத்தருடைய வசனத்தைக்கேட்டு அவர்களுடைய கிரமத்தையும் பார்த்து ஹரிசேகரமஹாராஜன் தருமருக்ஷமங்கலையும்,

பாகவதாராதனத்தின் பெருமையையும் அறிந்தவராகையால் தங்கள் குலதேவதையான பூவராஹப்பெருமானாகவே இவரைத் தியானித்து மாட்சிமாக ஆராதனத்தைச் செய்து அந்தக் கீழுரை அக்கண்ணிக்குடன் அப்பொழுதே அந்தப் புரத்தில் ரத்தினசிமஹாசனத்தில் எழுந்தருளச் செய்து அவர்களுக்கெதிரால் ஸ்வர்ணபாத்திரத்தில் எல்லா வியஞ்சனங்களுடன் அறுசுவையோடு கூடின திவ்வியமான அன்னத்தை விசேஷமாக சமர்ப்பித்து பக்கியினால் கண்களை மூடிக்கொண்டு, அமுதுசெய்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து பின்பு தண்டம் சமர்ப்பித்து எழுந்திருந்து பார்வையில்,

ஸ்ரீ || பஞ்சபாகவதாஸநீ || சம்ஸுலோக்ஸஸுபிண ||

பக்ஷிணாவீந்த்ரபாகந்யம் மஞ்சுரான்ஸவசுந்தரம் ||

சந்ஸுபிணஸந்ஸுபுக்ஷம் ஸ்வேயம்ஸபநமாஸம் ||

ஸுலோக்யபாகவதாஸநீ || கும்பம்வாஸவியபுரணமாஸம் ||

ஸ்ரீ பாகவதாஸநீ || பாகவதாஸநீ ||

ஸ்ரீ பாகவதாஸநீ || பாகவதாஸநீ ||

அந்த விருத்தரை தம் குலசெய்வமான வராஹப் பெருமானாகவும், அகிசந்தரியாய்ப் பிரகாசிக்கும் அந்த மங்கையைப் பெருமான் வலது மடியில் ஏடுத்துக் கொண்டிருக்கிற பூரிப் பிராட்டியாராகவும் ஹரிசேகரமஹாராஜன் கண்டு முகமலர்ந்து ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கி, இதென்ன பாக்கியம் பெற்றோம், மஹாயோகிகளுக்கும் துர்லபனாய், நித்தியருக்கும் முத்தருக்கும் சுவபனாபிருக்கிற சரீராகவான் அப்பனாபிருக்கிற அடியேனிருக்குமிடந்தேடி, வாகனம் முதலான பரிசுரங்க எல்லாம் எழுந்தருளியருந்தி அடியேனைக் கொண்டு திருவாராதனத்தை செய்வித்துக்கொள்ளும்படியான ஸௌலப்பிய

குணத்தைவெளியிட்டுக்கொண்டு நம்முடையவரான பூவராஹ ப் பெருமானே சேவைசாதிக்கப் பெற்றோமென்று அடங்காத சந்தோஷத்தினாலே அடிக்கடி தன் மனம் சமர்ப்பித்துத் தன் பந்துக்களுடன் ஸ்துதிசெய்தார். அத்தகையநிலையில் 'ராஜாவினுடைய அரண்மனைக்கு வெளியில் புசிப்பதற்கு வந்திருக்கிற பிரம்மனானால்லாரும் பெருமானுடனாக செய்தருளின காலத்தில் பூராணமாக புத்தித்தவர்கள் போல இருப்பதினால்தான் இன்ன ஆச்சரியமென்று ஒருவரோடொருவர் சொல்லிக்கொண்டு இவ்வாச்சரியத்தை அரண்மனைக்குள்ளேயேயென்று அந்தப்புரத்தில் வந்துபார்க்கையில், அவ்விடத்தில் அந்நகரமாயிரம் இரத்தினங்களாலிழைக்கப்பட்டதாய், அக்கினியை நிகர்த்ததாயிருக்கிற பவழத்துண்களாலே பிரகாசிப்பதாய், முத்துக்களால் செய்யப்பட்ட பேரங்கடையினின்று கொங்குகிறரத்தின புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற ரத்தினமண்டபத்தில் உத்தமமான, ரத்தினவீம்ஹாஸத்திலிருந்து, ரத்தினமயமான சுவரில் சாய்ந்து தனதுவலதுமடியில் பூமிப்பிராட்டியை பரித்துக்கொண்டு ஹரிசேகரமகாராஜனாலே உபாஸிக்கப்பட்டு விளங்குகிற பூவராஹப் பெருமானைக் கண்டு அவருடைய ஸௌவப்பிய குணத்திலீடுபட்டு வேதங்களால் சக்சியுள்ளவரையிலும் ஸ்துதித்து "வாய் அவனையல்லது வாழ்த்தாதென்றிருக்கிற நாம்," "அவனைப்பல்லாண்டு பாடப்பெற்றோம்," இப்படி 'இதோர் நன்னான் வாய்த்ததேயென்று, மஹானந்தத்தையடைந்து பெருமானை உத்தேசித்து லோகநாதனை வராஹச்வாமியே! யோகிகள் இடைவிடாமல் அநுபவிக்கவேண்டுமென்று "ஒருநாள் காணவாராயென்றும், காண்பது எஞ்ஞான்றுகொலோ" வென்றும் ஆசைப்படத்தக்க சேவாரை திருவாய்ப்பாடியில் கோபாலர்கள் அநுபவித்தாற்போலே அநுபவிக்கிற அடியோங்களும் அதிசந்தரமான இந்த திவ்வியருபத்தைக் கண்ணாரக்கண்ட ஹரிசேகரமகாராஜனும் தன்னியர்களானோரும். இவ்விதமாகவே இந்த கேஷத்திரத்தில் எல்லோரும் அநுபவிக்கும்படி எக்காலதிலும் எழுந்தருளி யிருக்கவேண்டு

மென்று பிரார்த்திச்சையில் பெருமாள் அப்படியே செய்கிறோ
பென்றும், இதற்குமேற்கில் ஐந்தாயிரத்தை தாரததில் ஸ்ரீஹஸ்
திகிரியில் பிரமன்செய்யப்போகிற அசுவமேதத்தில் ஸ்ரீவை
குண்டத்திலிருந்து மககு புண்ணியகோடிலிமாநம் வரப்போ
கிறதாய்கால் அதற்காக மேற்குருகமாக யெழுந்தருளியிருக்
கிறோமென்று அருளாசிரேயசர் அந்தப்புவராத்தப்பெருமானை
ஹரிசேகரமஹாராஜன் செருநான் ஆராதித்தார். அவரதுகு
வத்தில் பிறந்தவர்களான என்வரையிலுமிருந்த அரசர்கள்
ஆராதித்த வந்தப்படியே இப்பொழுது எனது குமான் ஆரா
திககிறான். முனிவரே என்பிதாவான் ஸ்ரீநந்தாமஹாராஜன்
இருபதுவயசு யி வருஷகாலம் ராஜ்யபர்பாலனம் செய்து
முந்நூறுவயது பின்னையாயிருக்க எனக்கு ராஜ்யத்தைக்கொடு
த்துவட்டு அருந்தலம் செய்து ராஜரிவ்யாகி செய்வலோக
த்தை அடைவாரா பின்பு நான் அனைந்தானல்லையும வெரு
வந்தங்களான யக்கியங்களுயும் செய்துகொண்டு நீதிவருந்
படி ராஜ்யத்தைப் பட்டல்கையில் ஒரு பிராமணர் பரம
பாகவதராய் வள்ளகியகொண்டு என்னோகிட்டி தீனதசையு
டன் அரசனே நெருகானம் செங்கறாய், ஒரு புருஷனுக்கு
வேண்டிய அன்னத்தை ஆமமாக எனக்கு தினந்தோறும்
கொடுக்கவேண்டுமென்று யாசித்தார் அப்பொழுது நாம் வெரு
வாக தானம் செய்கிறோமென்று கொவித்தது அந்தப்பாகவதனு
க்கு அலகியமாந உத்தரத்தை யுன்னேன், கேட்டதை
யும கொடுக்கவில்லை, அவமானம் வங்கினவராய் மூதலையாகக்
கடவை என்று சபித்தார். பின்பு நானும் எனக்காக இந்தப்பட்ட
டணத்திலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய சாபவிமோசனத்தைப்
பிரார்த்திக்கையில் அந்தப்பாகவதர் சிலகாலம்சென்றபின்பு இந்த
முதலைக்கு பரமபாகவதனுடைய கடாகுமும், ஸம்பாஷணமும்,
நேரிடும், அப்பொழுது இந்தச் சாபமொழியுமென்று சொன்
னார். அப்பொழுதே இந்த முதலைரூபம் வந்தவிட்டது, இந்தப்
பொற்றாமரைக்கயத்தை அடைந்தேன். இப்படியாக முப்பத்
திராயிரம் வருஷத்தைக் கழித்தேன் வெருவாக பிராணிகளைப்

MAHAMAHOPADHYAYA

MAHAMAHOPADHYAYA

புசித்தேன். இப்பொழுது கூட உம்மைக்கண்டு புசிக்கவந்து உமது பாதமென்று நினைத்து உமக்கு அருகிலிருந்த தாமரைத் தண்டைக்கடித்தேன். அதனால் எனது நாக்கு அறுபட்டு மிதந்து உமது கடாங்குத்திற்கு பாதிநாமங்கி உமது கிருபையினால் இச்சரீரத்தைவட்டு, ஸ்வர்க்கததை அடைகிறேன் என்று பிரார்த்தித்து சிப்படியே புண்டரீகபூசைருடைய சுருணையால் முதலே லுபமொழிந்து ஹரிப்பிரபவராக ஆன தயவ்யபுபத்தைப் பெற்று சுவர்க்கதை அடைந்தான். பன்பு புண்டரீகரிஷ்யா னவர் பறித்த சாமரை புஷ்பங்களை ஜலையில் செங்கழுநீர் புஷ்பங்களைச் சேர்த்து சேவியவருடைய பெருமானுக்கேதம தான் திவ்யமாலையாகத் தொடுத்து மீட்டில் தரித்த கொண்டு ஆகாச வாக்கினபடி திருப்பார் கடலுக்குப்போய் நரசிங்கித்து கிழக்கில் சற்றுதூரம் சென்று கழியில் சடையாயிருக்கிற சமுத்திரத்தைக்கண்டு பயந்து என்செய்வாம், திருப்பார் கடலுக்கு எப்படி செல்வாம், இந்தக் கடல்வற்றி ஜலல்லது போகவொண்ணாதே என்றவந்து சித்தையின் நிருகியில் நினைவறினவராய் எழும்புவதற்கு, ரிப்பதம் கூத்தாடுவதுமாக அலையோரத்தில் சுஞ்சரித்து பின்பு கூத்த அலைகடலைத் தாண்டிப் போவோம். அல்லது ஜலத்தைக் கைகளாலவாரி ஜிறுத்து வடியவைத்துச் செல்லதே தருமென்று உறுதிபண்ணக்கொண்டு அருகில் உயர்ந்ததாக, கரையைக்கட்டி கடலில் மேற்கு முகமாக நின்றகொண்டு ரை இளைத்தாள். இப்படி ஜிறைப்பது மினைப்பாறுவதுமாக ஒரு வருஷகாலம் சென்றது, அப்பொழுது கரையில் தான் வைத்திருக்கிற புஷ்பமாலையானது வாடிப்போருமே என்று அதைப்பார்த்து துக்கிதது பின்புறத்தில் உலகத்தை யடங்க விழுங்குவதுடோல் விளங்குகிற கடலைக்கண்டு கலங்கி பின்னும அந்தமாலையைப் பார்த்து பரிதபித்து இந்தப் புஷ்பங்கள் வாடிப் போகிறதற்கு முன்னமே திருப்பாற்கடலில் சென்று பெருமானுடைய திருவடிகளில் சமர்ப்பித்தாலல்லது நிற்கமுடியாத சிரத்தை வளர்ந்து அதற்கு தடை நேரிட்டபடியால் ஸஹித்சமுடியாத மனோவியாதியை

யுடையவராய், கைகால்கள்முதலிய இந்திரியங்களின் சக்திவற்
றமையால் தன் பிரயத்தினத்தாலே கஹீராப்திநாதனுடைய
ஆரத்தனத்தைச் சாதித்துக்கொள்ள ஒருவித உபாயமுமில்லா
தவராய் நிற்கிற புண்டரீகரிஷியானவர் அடியார்களுடைய
ஸைலவினைகளையும் ஒழிப்பவரான ஸ்ரீய:பதியின் கருணையைத்
தானே தனது இஷ்டசித்திக்கு உபாயமென்று உறுதியாய்நிச்ச
லித்தார். அதாவது கருணாநிதியான எம்பெருமானே கெதியற்
றுநிற்கிற நமக்கு இஷ்டசாதனமான உபாயமாய்நின்று நமது
இஷ்டத்தைத்தரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார் ஸகலமான
சராசரங்களையும் தன்வசத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பவரும்,
ஸகலபிரபஞ்சத்திலும் உள்ளூட புறமும் வியாபித்து நிற்பவ
ருமான அந்த எம்பெருமானுடைய கிருபையைத்தவிர அவன்
திருவடிசளி விர்தப்புஷ்பங்களைச் சமர்ப்பிக்க உபயமில்லை
என்கிற மஹர்விசுவாசத்துடன் அவனைச் சரணமாகப்பற்றின
வராகையால் பயமற்றுதான் கடலை இறைப்பதையொழித்து
நின்றார்.

சுருதாந் தீர்த்துந் ப ஸ்ரீய:கல்பாஹ்நா

ஸ்ரீய:கல்பாஹ்நா கருணாநிதியான

அந்தஸமயத்தில் கஹீராப்திநாதனுடைய பெருமான் எல்லாச்
சேதநருக்கும் தனதுஸௌலப்யருத்தகை வெளியிடுவதற்கு
இதோர் நன்னொள்வாய்த்தென்று மகிழ்ந்த ஸ்ரீகணேசுந்திரர்
வானை ரகசிக்க எழுந்தருளுவையில் பெரியதிருவடிவேகமும்
போராடையிருந்தமையை நினைத்து அவரையும்லட்டு சரண
மடைந்து நிற்கிற புண்டரீகரிஷியருக்கு மிடத்திற்கு திருப்
பாற்கடலிலிருந்து தாமேவருத்தரான பிராமணராக எழுந்தரு
ளினார். நம்மை ஸகலரும் அனுபவிக்கும்படி சுலபமாக எழுந்தரு
ளுகிறோமாய்கையால் சங்கசக்கிரங்களைத் தரித்துக்கொண்டி
ருக்கிற ரூபமநம்மைப் பரமாத்மாவாகக் காட்டும்; அதுதான் அம்
முனிவருக்கு இஷ்டசித்தியுண்டானாலும் நம்மைச்சரணமாகப்
பற்றி நிற்கிற ரிஷிக்கு என்செய்யப்போகிறோம், சடக்கணக்
கிட்டி அவருக்கு துணையாய்நின்று கடலை இறைப்போமா,

நவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லுவோமா, அவரது சிரமத்தை எப்படித் தீர்ப்போம், எப்படி நாம் குறைதீர்த்தவனாலோம் என்றிருக்கிற நம்முடைய இஷ்டம் சித்திக்காதன்றோ. ஆகையால் நமக்குப் பிரியமாய், ரிஷிக்கும் தென்றல்நிலவுகளைப்போலே போகியமாயிருக்கிற வருத்த பிராமணரூபமே இக்காலத்தில் நமக்கு தகுமென்கிற திருவுள்ளத்தினால் அந்த ரூபத்தை அங்கீகரித்து, கண்டபோதே தாபங்களைத் தணிப்பதான நீருண்ட மேகம்போன்ற திருமேனியில் அதற்கு அழகைத் தருவதாயிருக்கிற திவ்யபீதாம்பரத்தை தரித்தவராய், ஆசிரிதனையோடிவந்துகண்ட ஆநந்தத்தினாலே மலர்ந்து தாமனாமலர்போல் விசாலங்களாயிருக்கிற அழகிய திருக்கண்களையுடையவராய், தனக்கு ரிஷியினிடத்திலிருக்கிற பீரிக் கிவசேஷத்தைக் காட்டுகிற புன்னகையையுடையவராய் புண்டரீகரிஷியைக் கிட்டிவந்துநிற்கையில், ரிஷியானவர் சொஞ்சம சிரித்த முகமாயிருக்கிற அந்த வருத்தரைப்பார்த்து நமஸம் பரிஹாஸம் செய்யவந்தாரென்று நினைக்கையில், தள்ளாதக்கீழ்வா முழுநதாளாவும் நீண்டுருண்டு தொங்குகிறதம் திருக்கையில் தடியை உயன்றிக்கொண்டு முனிவரை நெருங்கிச்சென்று பிரியவசனங்களாலே முதலில் கேட்க மத்தை விசாரித்து பின்பு ரிஷியே! நாமிகவும் இளைத்து துக்கித்தவராயிருக்கிறா இசென்ன சமுத்திரத்தை இறைத்திருக்கிறது? இந்தத்தாமரைபுஷ்பமாலையை யார் இங்குவைத்தார்கள்? ஏதற்காக இவ்வடத்திற்கு கொண்டுவந்தார்கள்? இதைக் களைச் சொல்லுமென்று கேட்கையில் ரிஷியானவர் பிராம்மண! நீர் இவைகளைக் கேட்டு என்ன ஆசப்போகிறது, தடியுன்றிக் கொண்டிருக்கிற கிழவரே! உமமால் எனது துகடம் ஒழிக்க முடியாது, நாவந்தவழியேபோம் என்று சொல்ல, அதைக்கேட்டு புண்டரீகாக்ஷரான கிழவர் ஒப்பிவிட்டீயே! நாயா? இந்தத்தாமரைமலை என்ன? இந்தஜலமானது ஏது நிமித்தம் இறைக்கப்பட்டிருக்கிறது? இந்தஜலமானது உப்பாகையாலே பயிர்களுக்குத் தகாதே, சமுத்திரக்ஷைப் பருவகாலமில்லாத காலங்களில் ஸ்பர்சிக்க அதிகாரமில்லையே, நீர்வேஷத்தினால் பிராமணனாகவி

ளங்குகிறீர். அப்படிப்பட்ட உமக்கு இந்த பிரயத்தினம் எப்படி உண்டாயிற்று, விருதாவாக சிரமத்தை அதுபவிக்கிறீர்; உமது மனதில் என்னநினைத்து இவை எல்லாவற்றையும், செய்தீர்? உண்மையைச் சொல்லுமென்று கேட்டார். அப்பொழுது புண்டரீகமுனிவர் நிமிர்ந்து அந்த வருத்தருடைய தேஜஸ்ஸையும் திருமுகமண்டலத்தினுழையும் நன்றாக அடிக்கடிப்பார்த்து அவ் பழகிலீடுபட்டு மனமகிழ்ந்து பிரீதியுடன் பதில் சொல்லுகிறார். ஓ பிராமண வருத்தரே! நான் சொல்வதை ஸ்வதானமாய் கேளும், நான் வீணாக இறைக்கிறேனென்று நினைக்கிறீர். ஒரு பிரயோஜனமில்லாமல் இதில் நான் யத்தினப்படவில்லை, இதில் எனக்கு எல்லாவற்றிற்கும் மேலான பிரயோஜன மிருக்கின்றது. இதைக் கேட்டு என்பதுவாயது சென்ற நீர் என்ன செய்யப்போகிறீர்? ஆளுலும் அன்புடன் கேட்கிற உமக்குபதில் சொல்லுகிறேன். நான் புண்டரீகன் என்கிறபெயரையுடையவன், எனக்கு விஷ்ணுவின் திருவாராதனமே முக்கியகாரியம்; புண்ணியகரமான இந்த தேசத்திற்குவந்தேன், இவ்விடத்தில் ஸ்வர்ணத்தோடொத்திருக்கிற அனேகமாயிரம் தாமரைமலர்களால் நிறைந்த ஒருபுஷ்பகரிணியைக்கண்டேன், இந்தப்புஷ்பங்களின்முகையும், பரிமளத்தையும், பார்த்ததுபவித்து அடங்காத ஆந்தத்ததுடன்பெருமானுடைய ஆராதனத்திற்காக பறிகையில், இவகளைப்பரித்து திருப்பாற்கடலிற்சென்று அந்தப்பெருமான் திருவடிகளில் சமர்பிக்கக்கடைய என்று ஆகாயத்தில் தேவதைகள் சொன்னார்கள். அப்படியே அந்தப் புஷ்பங்களை எடுத்துக்கொண்டு திருப்பாற்கடலுக்கு பிரயாணமாய் வந்து வழியில் தண்டையாயிருக்கிற இந்தக்கடலை இறைத்தேன். கடலானது வடியாமல் வளருகிறது. இறைத்த ஜலம் கடல் போலாயிற்று, இப்பொழுது ஒருவருஷமிறைத்தும் இருபுறத்திலும் ஜலத்தைக்கண்டேனெயல்வது கடலானது வடியவில்லை. பெருமானுக்கு ஸமர்பிக்காமலே புஷ்பங்களின் அழகும் பரிமளமும், அழிந்துவாடிப்போகுமே என்றுபெருஞ்சிந்தையினால் துக்கிக்கிறேனென்று நிவிசொல்லக்கேட்டு, இன்னமும்

இவரைப் பரிசோதிக்க எண்ணங்கொண்டிருத்தர்கட்கிறார் ரிஷியே! நீர்பரமபாகவதராயிருக்கிறீர். ஆளுநம் இந்தப்பெருங்கடலானது உமக்கு தாண்டமுடியாது அதற்கா - பிராணனை ஒழிக்கலாமா? கடல் இறைத்துவடியுமா? இந்நென்னமதிமயக்கம், திருப்பாற்கடலைத்தவிர மற்ற ஸ்தலங்களில் பெருமானைச்சுலடமாக ஆராதிக்கலாம் என்று சொன்ன உடனே ரிஷியானவர்துக்கித்தவராய் ஓய் பிராமணரே! கேளும் இந்தப்பொற்றாமரைமலர்களைத் திருப்பாற்கடலில் திருக்கண்வளருகிற பெருமாள் திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்காமல் நான் பிழைக்கிற தில்லை, இந்தப்புஷ்பங்கள் வாடாமலிருக்கிறவரைக்குமே என் பிராணன்களும் இருக்கும். இதுவே எனது நிச்சயம், இந்த நிலையத்தவறமாட்டேன், எனக்கு இவ்விஷயத்தில் ஸஹாயம் செய்வதுதவிர மற்றொன்றும் சொல்லவேண்டாம் தன்னாதகிமுயலாய் தடியூன்றித்திரிகிற உம்மால் என்ன ஆகப்போகிறது, சுகமாய்போம் என்று சொல்லி, ரிஷிமௌநராயிருக்கையில், வருத்தரூபியான பெருமாள் இந்தரிஷி தனக்கும் செய்யப்போகிற திருவாராதனத்தை முக்கியமான கைவேத்திய பரியந்தமாக்கி முடித்துக்கொள்ளத் திருவுள்ளமாய், ரிஷியைநோக்கி அருளிச்செய்கிறார்.

ரிஷியே! உமக்கு மங்களமுண்டாகட்டும், நான் நெடுநாள் சென்ற கிழவன், வழிநடந்து வந்ததனால் சிரமப்பட்டிருக்கிறேன். நிகவும் வேகமாக எனக்கு அந்நபாநாதிகளைக்கொண்டிவாரும், உமக்கும் நான் எனது சக்தி வஞ்சனையில்லாமல் இது விஷயத்தில் இதோ ஸஹாயம் செய்கிறேன். இந்தக்கிழவனால் என்ன ஆகுமென்று நினைக்கவேண்டாம், என்னைப்பாரும் என்றுசொல்லி கைத்தடியைக்கீழேவைத்து இடுப்பில் உத்தரீயத்தை இழுத்துக்கட்டி கடலிலிறங்கிக் கைக்கொண்டமட்டும் ஜலத்தைவாரி மெதுவாய் சரையில் இறைக்கையில் ரிஷி பாத்திக்கொண்டிருக்கையில் தானே அந்தக் கடலானது ஒரு குரோசன்னூரம் வடிந்தது.

புண்டரீகரிஷியானவர் ஆச்சர்யமடைந்து பிரஸாதத்தைக் கொண்டு வரும்படி நியமிக்க வணுமென்று பிரார்த்தித்தார், பெருமானும் இவரை ஆதுக்கிரஹிக்க வேகமுண்டாய் சீக்கிரமாய் அன்னத்தைக்கொண்டு வாருமென்று நியமிக்கையில், ரிஷியானவர் முன் முதலைசொல்லிருந்த மல்லாபுரத்திற்கு ஓடி ஒரு யஜ்ஞசீலரான மஹாபிராமணருடைய கிருகத்தில் சுரியான அந்தத்தை யாசித்து ஸசலமான சீரஞ்சனங்களோடு பூர்ணமாகலபித்து அதைச்சிரஸிலேந்துக்கொண்டு கிந்த வருத்தரை வெகு தூரத்திலிருந்து டார்த்துக்கொண்டே வேகத்துடன் சமீபத்தில் வருகையில் அந்த வருத்த பூரிவைஷ்ணவனைத் தாமரதிக்கவேண்டிய பெருமாளாகவே தாசித்தார்.

ஸ்ரீச்சயானம் மிபுரம் க்யுத்யுக்ஷிதாஸலம் |

நீலஜீமூதசகூரம் நிருபுமபுஜலோபனம் ||

மண்டநீரம்சுசாநாஸ மூபநாயமுலலே |

சயானமபுசுபுஜம் கலாநாமூலபலே ||

பாடோபஸார்யபத்யாந சமாலலலோபனம் |

ரமபுத்யுரகமபுர ராஜாநாமுபாஸனம் ||

ததர்புராமுபுரம் புண்டரீகபுரபுரம் |

மனிர்க்காய் நாட்டில் பிறந்து படதான படுங்காலத்திலும் தறையில் சயனிக்காசவராய், நன்மணம், மென்மை, குளிர்ச்சி முதலிய மஹாகுணங்களைப் பெற்றிருக்கிற திருவனந்தாழ்வாராகிற மெத்தையில், டொய் மேன்மை சீரற்ற சயனித்திருந்த பெருமான் தனது பக்தனை ஆதுக்கிரகிக்கவேண்டிய த்வணாயலே அவன் தன்னைக்காண்கருதி வருந்தி நின்ற தறையை உகந்து அதில் சுலபரூப சயனித்து அவன் தனக்காக ஆதரித்து வைத்திருந்ததாய் தன்சங்கற்பத்தாலே வாடாமலிருந்த தாமரையு புஷ்பமாலிகையைத்தாமே எடுத்து அதிமுகையுப் பரிமளத்தையுங்கண்டுள்ளிதான் அனைத்தன் திருமார்பில் வசிக்கிற தன் பிராணநாயகியான பெரியபிராட்டியாருக்கு ஏற்றதாக

நினைந்து அவளுக்கு மாலையிடுகிறவர்போல் திருமார்பில் சாத் திக்கொண்டு அவ்வாந்தத்தினால் திருமேனி பருத்து அழகுமி குந்திருக்கையாலே கெமலீரமூர்த்தியாய், வர்ணம், பரிமளம் முதலான குணங்களால் பெரியபிராட்டியாரை நிகர்த்துத் தன்மனைத் வசப்படுத்திற் அங்க மாலையைத் தனக்குச்சாத் துவதற்குமுன் புண்டரீகரிஷ்டன்னராயிருந்தது போலந்தமாலை யைத் தாமோடி வந்து எடுத்து அன்புடன் மாரிலிணைத்துச் சாத்நிக்கொள் ளுகிறவரையில் பெருமாள் மஹாஜீனதசையைப் பெற்றிருந்தா ராகையால் விதைச்சாற்றிகொண்ட உடனே கெமலீ மாண பெளவனப்பருவத்தை அடைந்து, கண்டபோதே தாபங்களைத் தணிப்பதாகிய ருண்ட மேகத்தை நிகர்த்தவராய், அப்பொழுது மலர்து சுந்தரமான காமரை மலரையொத்து நீண்டவிசாலங்களாயிருக்கிறிருக்கண்களையுடையவராய், திரு முகமண்டலமாடற் சந்திர பிம்பத்திற்கு நல்வபோல் பிரகாசிக் கிற புன்னகையினால் குளிர்ந்ததான தன் திருவுள்ளத்தை வெ ளியிடுகிறவராய், சுகந்தத்திரையைச் செய்யவேண்டிய தருண மெல்லாம் திராட்டிமார்கள் திருவனந்தாழ்வானைவிட்டுத் தமது புஜத்தையே தலைக்கிணையாக்கிகொள்ளுகிறபடியை நினைத்து அந்தப் புஜகுணங்களைத்தாம் அதுபவிக்க ஆசைக்கொண்டவர் போலும், அஞ்சினவர்களாய் வந்து, அஞ்சலி முத்திரையைக் காட்டுகிறவர்களுக்கு தஞ்சமாகி அன்சேலென்கிற முத்திரை யைக்காட்டித் தனக்கு முன் விரைந்துசென்று ஸுதுக்களை ரகழிப்பதில் தனக்குத் துணையாகுவதைக்கண்டு உகந்து உதைத் தாழவிடாமல் உத்தமங்கத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறவரபோ லும், தமது வலது புஜத்தைத் தலையின்கீழ் தலைக்கணையாக வைத்துக்கொண்டவராய், 'இந்த நம் திருவடிகளை சரணடைந் து வாழுகின்றென்று சேதனர்களுக்கு காட்டுகிறவர்போல் முழங் தாளனவு நீட்டின திருக்கைகளை உடையவராய், ஸம்ஸாரிகளு டைய ஸகல தாபங்களையுந் தணிப்பதற்காக கடாசுங்கனாகிற அமிருதங்களைப் பொழிகிறவராய், பச்சலை மரத்தின் இளைதன் போல் கறத்தும், வாழைமரங்கள்போல் நீண்டுநுண்டு மழுமழு.

ப்புடையவைகளாயிருக்கிற திருத்துடைகளால் பிரகாசித்து பீதாம்பரத்தினால் விளங்குகிற திருவடிகளைப் புண்டரீகரிஷி ஆராதிக்கும்படி நீட்டிக்கொண்டு கிழக்கு முகமாய், சயனித்திருக்கிற ஸ்ரீராப்திராதனை புண்டரீகரிஷியானவர் கண்குளிர சேவித்தார்.

இப்படி கோடி ரூபியப் பிரகாசத்தையுடையவராய் சேவை சாதிக்கிற ஸ்ரீராப்திராதனை, புண்டரீகரிஷியானவர் பிரத்தியக்ஷமாய் சேவித்து பரமமோகங்களுக்குங் கிடைப்பதற்கரிதான இந்த பாக்கியத்தை நாம் பெற்றோமென்று மனமகிழ்ந்து பகவானுடைய ஸௌலப்பியகுணத்தி லீக்பட்டு அழக்கடி தண்டம் சமர்ப்பித்து தரித்திரன் துதியைக்கண்டதுபோல் சுந்தோஷித்த தான் சமர்ப்பிக்கும்படி பெருமான் வைத்திருந்த விடுதியான் தாமரஸ புஷ்பங்களை என் குறைதீர பெருமான் திருவடிகளில் தனது ஹிருதய கமலத்தைப்போல் அசையாமல் சமர்ப்பித்து அப்படியே திருமுடியிலும் சமர்ப்பித்து ஆநந்தபாக்ஷபங்களை உதிர்ந்துக்கொண்டு அஞ்சலி பந்தத்துடன் நின்று ஜய விஜயபவ, என்று தெட்டங்கி வேத மந்த்ரங்களால் ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார் தேவர்கள் புஷ்பங்களை வருஷத்தார்கள், தேவதுந்தியினை முழக்கினார்கள், கந்தருவா கானஞ்செய்தார்கள், அப்ஸரஸ்திரீகள் நாட்டியஞ்செய்தார்கள். அப்பொழுது ரிஷியைப்பார்த்து எம்பெருமான் உமக்கு வேண்டிய வரத்தைக்கேளும் தருகிறேமென்று நியமிக்கையில் ரிஷியானவர் பின் வருமாறு பிரார்த்தித்தார்.

ஸ்லோகம்.

அநேகைவமஹாபாஹோ ரூபேண்கமலேகாண

அத்தராவநித்தியஸூந்தியம் குருயோகஸ்யாநுநா.

ஓக்ஷிராப்திராதனை! இந்தப் புவனியில் தேவரீருடைய அர்ச்சாவதாரங்களி லீடுபட்டிருக்கிற என் மனதை மேலாண தனது வடிவழகி லீடுபடுத்தி மற்றொரு அர்ச்சாவதாரத்திலும் செல்லவேண்டாதபடி எனது அலாவைத் தீர்த்ததான

இந்த ரூபத்துடன் இந்த மல்லாபுர லோகத்திரத்தில் எனக்கென்று ஆவிர்ப்பவித்தப்படியே சசலசேதுநங்+ருக்கும் எக்காலத்திலும் சேவை சாதிக்கவேண்டும், பிராமண ரூபியாகி எழுந்தருளி கண்ணழகைக்காட்டி என் மனதை மயக்கி வசப்படுத்திக் கொண்ட புண்டரீகா புஜே! - டாக்டர்களை நிறுத்தி நிறுத்திகளை வர்ஷத்து ஸம்ஸாரத் பத்திரோல் டரிதபிச்சுது யுத்தச் சேதங்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேண்டும். ஒரு நகையையும் உடியாத சமுத்திரத்தைக்கையிருவினரத்து உடியவைத்து புதுபலத்தைக்காட்டி, ஒரு வருஷகாலமாய் சமுத்திரத்தை நிறைத்து வாடி நின்ற எனது விடாயைத் தணித்த மஹாபுஜே! யுத்தச் சேதங்களுடைய பிறவிக்கடலை உடியவைத்து அஷ்டாங்கு அபயத்தை அளிக்கவேண்டும், ஆச்சிருத ஸம்ஸாரணத்திற்காக, பரமபதத்தினின்றும் திருப்பாற் கடலுக்கெழுந்தருளி அவ்விடத்திலிருந்து அந்த ரூபத்துடன் எனக்கெதிரில் ஆவிர்ப்பவித்து என்னை அடிமை கொண்டதுபோல் இந்த ஸம்ஸாரி சேதங்களை அடிமைகொண்டு அஞ்சுருக்கு ஸகல் அபிஷ்டங்களையுந்தரவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க நாம் உப்படியே எக்காலத்திலுமாவ்விடத்தில்வாக்கிரேம், ஸ்ரீதேவி முதலான பிராட்டிகளும் அந்த கருடாதிகளும் நமது ஸந்நிதியில் நித்தியம் வசிக்கக்கடவர்கள். இந்த ரமணீயமான ஸ்தலத்தில் நமக்கு வலிக்க இவ்விட முண்டாயிருக்கிறதென்று அருளிச்செய்திரு சமயத்தில் பிரமன் முதலான தேவர்கள் - ரிஷிகள், யகூர் கின்னரர், கின்பருவநர், கந்தருவர் முதலான சகலரும் மஹாஸம்ப்ரமத்துடன் கூடிராப்திராதன் சர்வ சுலபனாகத்தரையில் சயந்ததுக்கொண்டிருக்கிற ஸ்தலத்திற்கு வந்து தண்டம் ஸமர்ப்பித்து, ஸர்வேஸ்வரானாதேவரீர்ப்பத்தனுக்காக சுலபஞ்சயநித்திருக்கிற பூமியைக்காட்டிலும் ஸத்தியலோக முதலான லோகங்களில் ஒரு வசேஷ மகிமையில்லை, அடியோங்களும்தேவரீருடைய ஸௌலப்பிய குணங்களை அதுபவித்துக்கொண்டு இந்த ஸ்தலத்தில் வலிக்கிரோமென்று விண்ணப்பம் செய்ய எம்பெருமான் புண்ணைசெய்து பிரமனை அழைத்து நீர் உமது

லோகத்தில் வலித்துக்கொண்டு ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்யும். இது நமது கட்டளையென்று நியமிக்கையில் இந்திரன் ஆலோசித்து அப்படி பிரார்த்திக்காமல் பிரதி வருஷம் சைத்திர மாதத்தில் விசாக நகூத்திரத்தில் தேவாரை அடியேன் வந்து ஆராதிக்கும்படி நியமிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அப்படியே வரத்தைக் கொடுத்தார் இவ்வதிசயத்தைக்கூட்டு மல்லாபுரத்திலிருக்கிற சதானந்தனென்கிற மஹாராஜனும் பட்டணத்து ஜனங்களும் அடங்காக ஆனந்தத்துடன் நமது பட்டணத்தில் சுஹீரப்திராதன் சுலபனயெழுந்தருளினார். இதென்ன ஆச்சரியமென்று சொல்லி சிரசில், கைகளோடுவித்துக் கொண்டு ஓடிவந்து கடற்கரையில் ஒதுங்கின மஹாராஜினும் போல் தரையில் சயசித்துக்கொண்டிருக்கிற சுஹீரப்திராதனைச் சேவித்து ஆனந்தக்கடலிலமிழ்ந்து பக்தியினால் பிச்சேறினவர்கள்போல் சிலர்துதித்தார்கள். சிலர்சிரித்தார்கள், சிலர் விஹர்ந்தோடினார்கள், சிலர் ஆனந்தக்கூத்தாடினார்கள், சிலர் ஒரு வருக்கொருவர் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு எழும்பிச் சூதித்தார்கள், மற்றும் சிலர் சிரவியில் அஞ்சலி பந்தமும் வாக்கில் வேத மந்திரங்களும் மனதில் எம்பெருமானுடைய குணநுபவமும் கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பங்களும், கால்களில் ஆனந்தக் கூத்துமாக பகவானைத் துதித்தார்கள். அதனால் திருவுள்ளமுந்ந்து எம்பெருமான்புண்டரீகரிஷிக் கொண்டு சுலபனாகத்தானவதரித்ததை தன் திருநாமத்தினால் எல்லோரும் அறியும்படியாக.

ஸ்ரீராமாயணே நம: || ஸ்ரீராமாயணே நம: ||

தாஸர்களே! புண்டரீகரிஷியை அநுக்ரஹிப்பதற்காக திருப்பாற்கடலில் ஜலசாயியாயிருந்தநாமஸ்தலசாயியாக ஆவிர்ப்பவித்தோமாயினால்துமுதல் நமக்குஸ்தலசாயியென்கிற திருநாமமாகக்கடவது என்று அருளிச்செய்யக்கேட்டு புண்டரீகரிஷிமுதலான எல்லாரும் ஆச்சரியப்பட்டு அபிருதம்போன்ற தான் ஸ்தலசயனென்கிற திருநாமத்தைக்கொல்லி துதித்தார்கள்.

ஸ்தலலோகங்களுக்கும் நாதனாய் காரணபூதனாயிருக்கிற ஸ்தலசயன சுவாமியே! தேவரீருடைய திருவடிகளில் நிச்சலமான பத்தியுடன் சரணமடைந்திருக்கிற மஹாநாபாவர்களே எங்கள் ஜலசெய்வம். உம்முடைய பக்தர்களிடத்தில் யார் அபராதம் செய்கிறார்களோ அவர்களுக்கு ஒருவிதகெதியுமில்லை. எவ்விடத்திலிருந்தாவது ஸ்தலசயனாவென்று உமதுதிருநாதத்தை எவன் சொல்லுகிறானோ அவனதுபாதகமலங்கள் தேவதைகளுக்கிரோபூஷணமாகின்றன உமக்கு இஷ்டமானவஸ்துவும் பூஜையும் பக்தர்களோன்றியேறில்லை. ஆஸனம் சயனம் ஆடையா பாணங்கள் முதலானயாவும் பக்தர்களே, ஒருபக்தனுடைய நிமித்தமாயன்றோ திவ்வியமான சேஷசயனத்தைவிட்டு இந்தப் பூமியில் சயனித்துக்கொண்டா, வாங்குக்கும் மரத்திற்கும் எட்டாதான ஸௌலப்பிப குணத்தை ஒருசாஸ்திரங்களையும் கற்றுணராமல் தேவரீருடையதிரு அவதாரத்தினாலே பிரத்தியக்ஷமாய்க்கண்டோம், உமதுபக்ததாகரிடத்தில் எங்களுக்குப் பத்தியுண்டாகவேண்டுமென்ற ஸ்துதித்து ஸ்தலசயனசுவாமியின் பாதத்திற்கு ஒருகில் ஆஞ்சலிபந்த துடன் முகமலர்ந்து நிற்கிற பரமயோகியான புண்டரீகரிஷிபைச் சேவித்து புண்டரீகரிஷிபே! ஸங்கஸார்த்தனாகளையும் அகிசயித்த நியானததின் பெருமையைப் பெற்றவராய்நூனாநாதி வைராக்கியங்களுக்கு ஸ்தானமாய் எம்பெருமானுடைய கடாசுத்திற்கு பாத்திரபூதராய் மகாரிஷிகளுக்கும் அறிவதற்கு அரிசாயிருக்கிற பரவஸ்துவை சுலபமாக ஸாக்ஷாத்கரித்த தேவரீரை பூஜ்யபுண்ணியவசத்தினால் அடியோங்க ள் சேவிக்கப்பெற்றோம். தாஸர்களான அடியோங்களை ரகதிக்கவேறுமென்றும், திருப்பாற்கடலைவிட்டு எம்பெருமானிவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளின சரித்திரங்களை அருளிச்செய்யவேண்டுமென்றும் பிரார்த்திக்கையில் புண்டரீகரிஷியானவர் பகவானுடைய விசித்திரசரித்திரங்களை நினைத்து ஆநந்தபுரவசராய் ஆநந்தபாஷ்பங்களை உதிர்த்துக்கொண்டு தாதுபவித்தபடியே பெருமாளுடைய அவதாரத்தை விஸ்தார

மாக அருளிச்செய்து பொற்றாமரைக்கடியத்தில் சாபவசத்தினால் முதலையாயிருந்த ஹரிப்பிரியமஹாராஜன்சொர்க்கத்தை அடைந்ததை அவன்புத்திரானாகிய சதாநந்தராஜனுடன் சொல்லுகையில் அவ்வரசன் தன்பிதாவின்து சாபவிவர்த்திக்கு காரணமாயிருந்த புண்டரீகரிஷியின்திருவடிகளை பிடித்துக்கொள்ளுகையில் ரிஷியானவர் அரசனே! இந்தஸ்தலசயனசுவாமியினுடைய ஸன்னிதானத்தினால் பெருமைபெற்றிருக்கிற புண்டரீகபுஷ்கரணியில் சீராடி அதின் கரையில் தாநஹோமபித்ருதர்ப்பண ஜீவசிவாதத முதலானவைகளை, பகவத்பிரீதியாய்செய்யுமென்றும், இந்த மல்லாபுரேஷத்திரத்தில், கோ, பூமி, இரண்யதானங்களைச் செய்தால் உக்யமாய் பலிக்குமென்றும், இவற்றிலும் முக்கியமான தான விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறேன் ஸ்ரீராப்திராதன் ஒருபத்தனுக்காக தானே எழுந்தருளி பூமியை உகந்து அதில் சுயனித்தபடியால் இந்தேஷத்திரத்தில் பூநீவைஷ்ணவ பிராமணருக்கு நன்றி பலிக்கிற பூமியை தானஞ்செய்தீரானால் உமது பிதருக்களுக்கு உத்தாடகமாகும், பகவான் பகவதேவதஸ்தல உன் ஸௌலப்பிய குணத்தை வெளியிட்ட பூடமான பூத மல்லாபுரேஷத்திரத்திற்கு (ஹரிஸௌலப்பிய பிரசாசக) என்கிற பாசிகதயுண்டாயிற்று, எம்பெருமானுடைய கடவுட்கதை இசமிக்கறவன ஜாதேஷத்திரத்தில் பகவானே, பகத்யுடன் ஆராதித்தானாகில் அவன் ஸகலாரிய வரித்தியையும் பெறுவான், தேவதக் காட்டிலும் சூழ்மற்றைச் சொல்லுகிறேன். இந்த டேஷத்திரத்தில பாகவதர்களை வசீசஷமாய் ஆராதித்தானாகில் அவனுக்கு, பகவான் சீக்கிரத்தில் பிரஸந்த வாயென்று அருள்கசெய்தார், அப்படியே மலலேசசுவாமஹாராஜன் பரம பாகவதர்களான பிராமணேந்தமர்களை ஆராதித்த பூதானம புஷ்கலமான கிருஷ்ணதானம், இவைகளை யும், மற்றும் அனைக தானங்களையும் ஸ்தலசய சுவாமியஸந்தியில் செய்த புண்டரீகரிஷியின் நியமனப்படிக்கு பகத்யுடன் தண்டம் சமர்ப்பித்து அஞ்சலிபண்ணி உணங்கி நிற்கையில் ஸ்தலசயநஸ்கலாமியானவர் ராஜாவைக் குளிர்கடாகதித்த நர்

கமது பத்தர்களை நன்றாக ஆராதித்தீர் அதனால் நமக்கு உம்மி
டத்தில் ஸந்தோஷமாய்ச்சுது உமக்கு உங்கள் முண்டாகக்கடவது
வேண்டும் வரணைக்கேளும் என்று நியமித்தார். அதைக்கேட்டு
பக்தியின் மிகுதியால் தழுதழுத்த வார்த்தையுடன் எக்காலத்தி
லும் தேவரீருடைய இந்த அற்புதமான சேவை அடியேனுக்கு
உண்டாகவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தான், அத்தருணத்தில்
பெருமாள் உப்படியே இந்த மல்லாபுர கோத்திரத்தில் நித்தி
யவாசத்தைத் திருவுளம்பற்றி ஸ்ரீவைகுண்ட லோகத்திலிரு
ந்து ஆனந்த நிலயமென்கிற நமது விமானம் இவ்விடத்திற்கு
வரக்கடவது என்று ஸங்கற்பிக்கையில் சூரியோதயமானது
போல் பிரகாசித்துக்கொண்டு ஆனந்தமென்கிற நித்திய சூரிய
னால் அதிஷ்டாநம் செய்யப்பட்டதாயிருக்கிற நவரத்தினங்க
லிழைக்கப்பெற்ற ஒரு விமானம் வந்தது, அதைப் பிரதக்ஷிணீம்
பண்ணி சேலித்து கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஸ்தலசாயனப் பெரு
மானைத் தியானிக்கிற அரசனைப் பார்க்கு புண்டரீகரிஷி
வானவர் பெருமாள் சன்னதிக்கு க்ருமதினிகோபுரமமுதலான
கைங்கரியங்களைச் செய்யுமென்று நம்பிசந்தர் அப்படியே மல்
லேசுவர மஹாராஜன் எம்பெருமானுக்கு திருச்சாவினையும்
அதில் எம்பெருமானுக்கு ஸகலவித உபசாரங்களைவி கூடின
திருவாராதனத்தையும் சைத்திர மாதத்தில் விசாக நக்ஷத்திரத்
தில் மஹோத்ஸவால்ர்பவர்த்தனையும் தத்யாராதனங்களையும்
விசேஷமாய் செய்வித்தான். ஸகலமான சராசரங்களுக்
கும் ஆதியான ஸ்ரீமந்நாராயணன் திருப்பாற்கட லேவிட்டு பக்
தஸமரக்ஷணத்திற்காக மல்லாபுர கோத்திரத்தில் எல்லா
மதுபவிக்கும்படி சுலபமாக எழுந்தருளி ஸ்தலத்தில் சயனித்து
சேலித்த மாத்திரத்தினாலே முத்தியை யளிப்பக ளாக பிரகாசிக்
கையில் தேவர், தேவரிஷிகள், யக்ஷாள், கின்னரர், கம்புருஷர்,
மனுஷ்யர், நாகர் முதலான எல்லோரும் வந்து தண்டம் சூர்
ப்பித்து சகல பாடங்களையும் ஒழித்து சகல பலன்சீனையும்
பெறுகிறார்கள்.

ஆகையால் ஒ பர்வதர ஸ்பத்திரியாண அம்பிகையே ! அந்த முக்திகேசுத்திரத்தில்வருக எனக்கும் அசையுண்டாயிருக்கிறது, சுமுத்திரத்தினிலேகள் நின்றும் சிதறிய முகநிற துளிகளையும் பூமியிலுள்ள தூபிகளையும் எண்ணலம், ஸ்ரீஸ்தலசயன ஸ்வாமியின் திருக்கல்லிபாண குணங்கள் எண்ணி முடிசிற தில்லை. ஒருவன் அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைப் பக்தியினால் சேவிப்பதற்குப் பயணப்பட்டு நடுவழியில் கிரும்பினாலுமே அவன் முடிவில்வசிப்பது ஸ்ரீவைரண்டலோகத்தில் தான், இந்தவசனங்கொல்லும் ஸத்திரமே இந்த ஸ்தலசயனமஹாத்மியத்தைச் சாக்கமாக என்ருகொண்ணேன். முழுதும்செல்ல ஓர்வாணசம் சத்தியில்லை அச்சப்புண்டரீகபுஷ்கரிணியில் 'ம மல்லாபுரகேசுத்திரத்தில் ஒருகிணர் அவ்லது ஒருநாழிகை ஒருவன் வசித்தானகில் அவனது குலத்தை அவன் உத்தரிப்பித்தவனகிளான் என்று பர்வதிக்கரசுவரனுபதேசித்தகொன்று சூதபௌராணிகர் சொன்னதைக்கேட்டி அஸ்சியமுநீவர் தானுமந்த மல்லாபுரகேசுத்திரத்தில்வசிக்க ஆசைகொண்டுபிரயாணப்பட்டு இமையமலைக்குதெற்கில் ஐம்பதயோஜனைதூரத்தில் வருசையில் அவ்விடத்திலிருக்கிற ஸம்வர்த்தம் என்கிற மலையினது சிகரத்தில் சுளசுளவென்று ஒரு கூச்சலைக்கேட்டு அஸ்தியர் நிதானிக்கையில் யம தூதர்கள் ஆயுதபாணிகளாக பயங்கரமூர்த்திகள் ய்வந்த ஒரு பிராமணனை அடித்து இடித்தப்பாசங்களால்கட்டி இழுப்பகையம், விஷ ணுதூதர்கள் வந்து அந் பிராமணனை விரார்து விடுவித்ததையும், அவர்களுக்கு அஞ்சி யமதூதர்கள் ஓடுவதையும், விஷ ணுதூதர்கள் அவர்களைத் தடுத்த அந்த பிராமணனை நீங்கள் பிடித்து இழுப்பதற்கு காரணமென்னவென்று விசாரிப்பதையும், அதற்கு யமதூதர்கள் கைகளைக்குவித்தவர்களாய் நடுங்கி நின்ற விஷ்ணுதூதர்களே! இவன் மஹாபாசகங்களைச்செய்தவன், பிராமணனாய் ஜளித்து ஸோமயாஜி என்கிறபிதாவினால் காலத்தில் உபநயநாதிகளைச் செய்யப்பெற்று வேதங்களை ஒதினான், பிதாமரித்தார், உடனே சூத்திரப்பிள்ளைகளுடன்கூடி

ஜாதகங்களைக் கொண்டு காட்டிவந்திருந்த ஒரு வேடுவர்ப்பெண்ணை விவாஹம் செய்து கொண்டு அங்கே டர்ஸ்டான் டேட்டையாம அதனால் வயிற்றை வளர்த்து அறுபது வருஷாலத்தையும் ஒழித்தான் பிராமணருக்கு உபதாபப்பட்டிருக்கொடுத்தான். இவனது பாரிமைமரித்தான் பின்பு பாதாரங்களைப் பிடித்தான், பிறும் மஹத்தியைமுடலன் மஹாபாபங்களை எளிதில்செய்தான். இவனது பாபசரித்திரங்களுக்கு பிராயசசித்தங்களைவிதிக்க சாஸ்திரங்களுக்கு சுகதியில்லை. இவன் பாபங்களுமுதும் அவன் கண்களுக்குவரவில்லை சிப்படிப்பட்டவனை நீங்கள் அங்கீகரிப்பதற்கு யோ? என்று சொன்னதைக்கேட்டு விஷ்ணு தூதர் அவர் சொல்லுகிறார்கள், என் சொன்னதெல்லாம் உண்மையே. இவன்மேற்கு ஸர் கிரத்தின் கரைபில் தீர்த்தராஜபுரத்தில் தருமவர்மாவென்ற மஹாபிராமணனுடைய பாரிமையான ஸதசிரவஸ்தியை எடுத்து எங்கோண்டு அவருடன் நாடெல்லாநதிரிந்துகருகையில் பூர்வபுராணிய பலதனினால் மல்லாபுரமென்ற மஹாபுரம் கதை அருடந்து அங்கேதில்வசித்து பின்பு வெளிப்பட்டான். அதனால் உவ்ஷஸைய ஸகலவிதபாபங்களுமே பூரித்தான். மஹாதேவனைப்பெற்றான். நீங்கள்னிமேல் சிப்படி விசாரியாமல் செய்வது தகாதென்றுசொல்லி உத்தப்பிராமணனை விமரித்கல் யேற்றிக்கொண்டு கோவதைத்தன்பார்த்து அகஸ்தியர் இதைன்ன ஆச்சரியம் மஹாபுண்ணியகதையைக் கேட்டோம் என்று அனைவிட்டு ஒருமஹாவனத்தின் நடுவில் செல்லுகையில் அந்த தில்லைஉதத்தில் அருந்தவம்செய்கிற அறு பெண்களைக்கண்டு தண்டம்ஸமர்ப்பித்து நீங்கள் யாரென்று வனயத்தடன் கேட்டையில் அப்பெண்கள் அகஸ்தியரைநோக்கி முனிவரே! நான் செங்கை, ஆறு ரூபத்துடன் தவஞ்செய்கிறேன், முற்காலத்தில் முனிவர்கள் கூடி புண்ணியதீரகங்களை எவ்வுதிகையில் எகல தீர்த்தங்க ளினும் கெங்காநதியான நான் உத்கமதீர்த்தமென்றும் எனக்கும் மேலானது மல்லாபுர கேசத்திரத்திலிருக்கிற புண்ரீகதீர்த்தமென்றும் அந்த தீர்த்தத்திற்கு யானும் மற்ற தீர்த்தங்களும்

அடிமைந் குரிபனவகளுள்ளும் சொன்னதைக் கேட்டு நான் மனம் கவங்கியருகையில் இந்த தில்லைநதில் சுப்பிரமணியரைக்கண்டு இருபசரித்திரத்ததை சொன்னேன் அவா துதைக் கேட்டு ஒ கெண்மையே ! முனிவர்கள் சொன்னது ஸத்தியந்தான் நீ விஷ்ணுபாதத்தில் ஆயிரப்பவத்தாளாயால் எல்லாத் தரங்கள் ஹம் நமேன்மை பெற்றவன் சன், ஆறாலும் மல்லாபுரகோதகுரத்தவீருக்கற புண்டரீக புஷ்கரிணியானது புகிமையினால் எல்லா தீர்த்தங்கடும் உத்தமமானது அதை நான் அறிவேன, முன் தாரகாசுனைக கொல்லுமையால் அந்த யுத்தத்தில் ஆபுதபண்ணியாய் யுத்தமசெய்துக் கொண்டிருந்த ஒருபிராமணனை அறியாமல்சொன்னுயட்டேன் அந்த பிரமஹத்தி என்னைப் பீடிகைகளில் எனது பித வான சகவானுடைய அனுமதியினால் புண்டரீகபுஷ்கரிணியில் நீராடி அநாததோஷத்தினின்றும் விடுபட்டேன் என்று சொன்னார்.

அதைக்கேட்டு பின்னும நான் டரிசபித்து அந்தத் தீர்த்தத்திற்கு அடிமைசெய்யப்பட்டேன் ஒரு ஓரத்ததைச்சொல்லாமென்று கேட்டேன், அதில் ஸ்ரீராமன் மெய்யென்று நியமித்தார், அந்தரு நான் சமமதக்கவலலை அதனால் ஸ்ரீராமதாரக மந்திரத்தை ஆறுமுகங்களால் உபதேசிக்க வந்தா. நான் அந்தந்தினைக்க ஆறு ரூபத்துடன் அந்த மந்திரத்தை உபதேசிக்கப்பெற்று அந்தப் புஷ்கரிணிக்கு அவ்வதமான பெருமைபைத் தந்தரு ளின்ன கஷ்டிரப்து தந்ததை தயானித்துக் கொண்டு தவஞ்செய்க்கிறேன் என்று சொல்ல அதை கேட்டேன் அகவையாக அடங்கா ஆனந்தமும் ஆசசரியமும் ஸ்ரீஸ்தலசபநஸகாமியின தருவடிவளில் பகதியுருண்டாக அந்தத் தில்லைநதத்தில் நீராடி பத்தபீயாசனை நாம் உழிந்தாதுபோய் மல்லாபுரத்தீர்த்தென்று அந்த மஹாநகரத்தினை செலவகொளையும் மற்றும் அழகுசெய்யும் பாரததுக் கொண்டு பண்டரீகபுஷ்கரிணியை அடைந்து அதனை வடகரையில் அசுரகதாமாசிரமத்தில் அருள்வம் செய்கிற முனிவர்களைத் தண்டமஸம் பிப்பித்து விடைபெற்று

புல்கனிணியில் நீராடி பரிசுத்தராய் திருமண் காப்புக்களைத்தரித்து திருமணித் தாவடங்களை அணிந்து மனதில் ஸ்ரீஸ்தலசயனஸ்வாமி குணங்களை அநுபவித்து வாயினால் திருமந்திரத்தை ஜபித்து தலையில் வைக்கக்கூடப்பினவராய் திவ்வியாலயத்தை அடைந்து கோபுரத்வாரத்தில்தண்டம் சமர்ப்பித்து துவாரபாலகர்களைச் சேவித்து உள்ளே புகுந்து பலிபீடத்தையும் சுவர்ன மயமான துவஜ ஸ்தம்பத்தையும் சேவித்து, திவ்விய விமானத்தைத் தண்டம் சமர்ப்பித்து பிரதட்சணம் செய்து விமானத்தின் துவாரத்தை யண்டீந்து அங்கு சேவித்து, பக்தியே ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலாகி மஹானந்தத்திலமிழந்து உள்ளே புகுந்து புண்டரீக வாசனான ஸ்ரீஸ்தலசயனஸ்வாமியைக் கண்குளிர சேவித்து அந்த வடிவழகிலீடுபட்டு வேத வாங்கியங்களால் ஸ்துதிசெய்தார். பக்த பராதிருகிய ஸ்தலசயனப் பெருமாள் அகஸ்தியரைக் குளிரகடாகித்து அவர் பிரார்த்தித்தபடியே தம் கோத்திரத்தில் அவரை நித்தியமும் வசித்துக்கொண்டு வைகாணஸவீதியை அநுசரித்து தம்மை நித்தியமும் ஆராதிக்கும்படியாவும் நியமித்து பின்னும் அருளிச் செய்கிறார். அகஸ்தியரே! கேளும், ஆதியில் நம்மை இந்தப் புண்டரீக ரிஷ்யானவர் ஆயிரம் வருஷகாலம் ஆராதித்தார். பின்பு சதானந்தமஹாராஜனுடைய புத்திரனாகிய தரும கோப்தாவென்னும் அரசன் ஆயிரம் வருஷகாலம் ஆராதித்தான். அந்தப் புண்டரீக முனியும், அந்த அரசனும் நமது பதத்தை அடைந்தார்கள். பின்பு நமக்கு கோழனாகியும் வாஹநமாகியுமிருக்கிற கருடன் என்னுடைய அநுக்கிரஹத்தைக்கொறி நெடுங்காலம் ஆராதித்து பலனைபெற்றார். அதாவது முன் ஒரு காலத்தில் கருடனை நம்ஸந்திக்கு வரும்படி நியமித்தோம் அவர் அதிகவேகமாக ஒடிவருகையில் அவருடைய இறகுகளால் அறுக்கப்பட்டு வழியில் நமது பக்தனை ஒருவன் கண்கலங்கி நிற்பதை நாம் பார்த்து கருடனுக்கு இறகு விழுந்து போகும் படியாக ஸங்கல்பித்தோம். பின்பு இந்த கோத்திரத்தில் வந்த எம்மை ஆராதித்து அவருக்கு இறகுகள் உண்டா

யின — இந்த கருடனுக்குப் பின்பு கர்க்கடர் என்கிற ஒரு முனிவர் சமருளைப் புசிக்கிறவராய் நமக்கு பாநவிகமாக ஆராதனம்செய்தார். இனிமேல் நம்மையே கெதியாகப்பற்றினானேகம் தேவர்களும், யோநிஜர்களும் அயோநிஜாஹமான நமது பக்தர்களும்மம்மை ஆராதப்பாசன். நாம் புண்டரீகரிஷ்யின் பிரார்த்தனைக்கு பராதீநனாக இந்தக் கேத்திரத்தில் சர்வசுலபனாக வசிக்ஞேமென்று பிரதிஜ்ஞை செய்து ருக்மித்ரா மாகையால் நித்தய வாசம்பண்ணுகுமேளும். நீரும், புண்டரீகபுஷ்கரிணிக்கு வடகனையில் அசுவதநாசிரமத்தில் வசித்துக்கொண்டு நம்மையும் நம்மைப்போல் நமதுபக்தர்களையும் ஆராதிக்கக்கடவீர் என்று நியமித்தார். அப்படியே அஃஸ்தியர் ஆரதித்துக்கொண்டிருந்தார் அந்த மல்லாபுர கேத்திரத்தில் ஸாரமானதுபாகவதாராஜனமாகையால் அதைப்பெறுகிறவர்கள் ஸ்தலசாயிகடாக்ஷத்திற்கு முக்கியபாத்திரமாகிருக்கள், இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்பியகுணத்தை அறந்தவர்களுக்கு ஒருவித பல சித்தியிலும் குறைவில்லை. அவர்கள் ஸகலசுபங்களையும் பெற்று வாழ்வார்களென்று நாரதருக்கு பிரமதேவன் உபதேசித்தார். உடனே நாரதர் மல்லாபுர கேத்திரத்தில்வந்து புண்டரீகபுஷ்கரிணியில் நீராடி ஸௌலப்பிய நித்யான ஸ்தலசயனப் பெருமானைச் சேவித்து அவருடைய ஸௌலப்பியத்திலிப்பட்டு மனந்நெளிந்து மஹாகந்தத்தைப்பெற்றார்.

இந்தப் புண்ணியமான மல்லாபுர கேத்திரமாவது த்ரியமா னது கேட்டமாத்மிரத்தில் ஸகலபாபங்களையும்போக்கும், இதை எழுதுகிறவர்களும் படிக்கிறவர்களும் உபந்நியாஸம்செய்கிறவர்களும் ஆதரிக்கிறவர்களும் இந்தப் புஸ்தகத்தை கிருகத்தில் ஸம்ரக்ஷிக்கிறவர்களும் பூர்வீஸ்தலசயனஸ்வ" மியின் கருணையினால்

இங்ங் லாகத்தால் ஈகலசெவங்களுடன் வாழ்த்து பரஸீக
த, ஈ பிரமாந்தததைப் பெருவாரிகள்.

ஸ்ரீப் "ஸ்ரீமாண்டபுராணம்

சேஷச்சிரகாண்டத்தில் அ ஸ்ரீயஸுஞ் சஸம்வாதமான

மல்லாபுர சேஷச்சிர மாணாந்தமிய சுருக்கம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீஸ்தலசயநபரப்பரமேனம :

ஸ்ரீபுவராணஸ்வாமிநேதம் :

புத்தந்தாழ்வார் திருவடிகளே கரணம்.

ஸ்ரீமந்

ஸ்ரீஸ்தலசயனபாப்ரஹ்மணீசம் :

திருக்கடன்மல்லைக்

கையிங்கிய பாகடனம்.

எனது ஸ்ரீமந் கையிங்கிய பாகடனம்
வாழ்க்கை மிகுந்த சிறப்பை வலங்கொள்ளக்
கூடுதல் கடன்மல்லைத் தலசயனத் துறைகின்ற
ஞானம் கொள்புருவை ஸ்ரீவைவரேன் ஞாயகரே.

விண்டாரை வென்றாவி விலங்கண்ண மெல்லியவார்
கொண்டாடு மல்லல மடலைத் தொழித்த
கண்டாரைக் கடன்மல்லைத் தலசயனம் துறைவாரைக்
கொண்ட மெல்லலையா ரவொங்கன் குலதெய்வமே.

ஸ்ரீமந் கையிங்கிய பாகடனம்.

ஸ்ரீமந் கையிங்கிய பாகடனம் பதத்தில் சித்
திய மகத்தர்ள் விண்டாரைத் துறைவார்” என்கிறபடியே
தன்னிடம் மூப்பரும் ஒரு குறைபு வில்லாத வருமென்றும் மீலா
விபூதியி ளுள்ளாரோ ஸம்ஸ ரஸ் தியில் மூழ்கி நோப்புகிறார்
களே அலங்கருக்கு முந்தக் கட்டி அவர்கள் விரோதிகளைப்போ
க்கி அவ சன் சபேகவிதங்களைத் தந்தால்தான தனது “ஸௌ
ஹாரதம்” மகவிய கல்யாண குணங்கள் நிறப்பெறுமென்றும்
துருவம் பதறி திருக்கடன்மல்லையை நாடிவந்து குடி புருந்
தது ரம பகவத் பக்தியில் சிறந்த பாகவதர்களேவரும் அறி
ந்த விஷயமே! இம்மல்லபுர ஸ்ரீபுராணத்தை இரண்டாவது
முறை வெளிப்படுத்தி பகவத் பக்தியிலீடுபட்டு ஸ்ரீஸ்தல
சயனப் பெருமானுக்கும் நிலமங்கைத் தாயாருக்கும் கரும்பூர்

இராஜகோபாலசாரியர் அக்ஷேப்யா பாஷாசூத்ரம் முதல்கொண்டி யாகித்து கிலமாயிருந்த டண்ணை கையை சுமார் 300 ரூபாயில் புதுக்கி சமாப்பித், விட்டா, ஷை சுவா ரிகள்,—

நிலாங்கைத் தாயாருக்கு சுக்கிரவாரம் தோறும் உற்சவம் நடந்து வருகிறபடியால் ஷை உதஸவ காலத்தில் தாயாருக்கு னாதனமாக மகா மண்டபமொன்று இயற்ற எண்ணவகொண்டு தற்காலம் சருங்கல்வேலையில் சுமார் 500-ரூபா வரையில் கில வழித்து ஷை கைங்கரியம் பூர்த்தி செய்வீக்கு சுமார் ரூ 1,000 செல்லுமென்றும் யாசித்த தன் ஜீவதிகையிலே ஷை மண்டப கைங்கரியம் பூர்த்தி செய்வித்து பாகவத கோஷ்டிகளுடன் நேத்திரோத்ஸவமாக சேவிக்க கிலேசித்திருக்கிற டியால் அகில பாகவதார்களும் ஸ்ரீமான்களும் கிருபாநோகம் வைத்து தானிய மூலமாயும் ரொக்கமாயும் எவ்விதத்திலாவதும் தாங்களும் தங்கள் பந்துமித்திரர்களுக்கு புருஷகாரஞ்செய்து ஷை கைங்கரியத்தை தலைக்கட்டி வைப்பீர்களென்று கருதி ஷை ஸ்தல புராணத்தை கரும்பூர் இராஜகோபாலசாரியர் சுவா ரிகளுக்கு கைங்கரியார்த்தமாக அச்சுட்டனம் இதில் எவ்வித அபசாரமிருந்த போதிலும் கூறித்து ஷை கைங்கரியத்தை தலைக்கட்டிவைக்கத் திருவுள்ளமுள்ள ஸ்ரீமான்கள் யாவரும் தாங்கள் தங்கள் சக்தியாணுசாரம் கிஞ்சித்கரித்து ஸ்ரீஸ்தலசய னப்பெருமான் கிருபைக்கு பாத்திரராகி இஹபர ஸௌக்கியங் களை யனுபவித்து பல்லாண்டு வாழ்வார்களாக.

திருக்கடன்மல்லை, }
1905 ஆம் }
பிப்ரவரி 15வ. }

இப்படிக்கு,
தாசா னுதாசர்கன்.

ஜய்தீஸ்தீ.

PAYNE AND CO., MADRAS.

